

(Memo December 2023)

Er lov og ret, hvad der gavner den danske statskasse?

Medholdsprocenten i skattesager ved domstolene er på ca. 30 år faldet med ca. 60 %. således, at medholdsprocenten nu er ca. 10 % (direkte skatter). Det er forfatterens påstand, at det skyldes, at domstolene i højere grad accepterer, at skatteforhøjelsen ikke har støtte i loven eller lovbemærkningerne (positiv lovhjemmel). Det er tilstrækkeligt, at afgørelsen fra Skattestyrelsen ikke er i direkte modstrid med loven og lovbemærkningerne (negativ lovhjemmel). Derudover accepterer domstolene i højere grad, at skatteyderen bliver pålagt en drakonisk bevisbyrde.

De fine fortolkningsprincipper og bevisbyrdeprincipper, der skulle beskytte borgerne mod uklar lovgivning og urimeligt høje beviskrav, bliver altså ikke håndhævet af domstolene i samme omfang som før.

Det er forfatterens påstand, at de danske domstole ofte ikke overholder de internationale regler for *retfærdig rettergang*, der kræver positiv lovhjemmel og en bevisbyrde, der er proportionel.

Vi nærmer os en juridisk Endlösung, hvor lov og ret er, hvad der gavner den danske statskasse. Økonomien har vundet over juraen.

Af cand.merc.aud. Thorbjørn Henriksen, Master of Tax Law, fra foreningen Rimelig-SKAT.

Statistikken

Retssagsstatistikken (år 2014-2022) viser nu, at skatteyderne taber ca. 90 % af skattesagerne ved domstolene (indkomstskatter og moms).

Skatteministeriet påstår, at det skyldes, at hovedparten af afgørelserne er korrekte. Skatteadvokaterne påstår derimod, at det skyldes, at domstolene gummistempler næsten alle afgørelser fra SKAT. Hvem har ret?

Hvad siger skatteadvokaterne?

Det er tankevækkende, at samtlige skatteadvokater, der har ført mere end 10 sager ved domstolene samstemmende siger, at systemet fungerer utroligt dårligt.

Skatteadvokat Peter Loft udtalte den 1. februar 2021 ”Vanvidskørsel med retssikkerheden skader tilliden til skattevæsenet”. Og videre ”Retssikkerhed for borgeren er en by i Rusland.”

Skatteadvokat Rasmus Nielsen, der tidligere har været ansat i Landsskatteretten, skrev i 2017 en artikel med titlen ”Når de juridiske sikringer springer, og den såkaldte Mørkejura anvendes”.

Han konkluderer reelt, at skatteområdet er præget af juridisk forfald.

Skatteadvokat Leo Jantzen, der er partner i det største advokatkontor for skattesager, skrev den 23. juli 2020 således til en klient på hele advokatstandens vegne. ”Som skatteadvokat er jeg megafrustreret. Alle skatteretsadvokater er af samme opfattelse som mig.”

Skatteadvokat og skatteprofessor Jan Pedersen udtalte på et skattekursus hos Danske Skatteadvokater den. 15. maj 2014 følgende:

”Vi kan konstatere, at dommerne sjældent går i detaljen med legalitetsprøvelsen, og ukendte fortolkningsprincipper af politisk art ofte styrer retsanvendelsen”

Og videre:

”Skatteadvokater må nok vænne sig til, at dommerne ofte prioriterer overordnet systemhensyn højere end juridisk præcision i afgørelserne. Almindelig juridisk fortolkning kan således ikke længere anvendes i skattesager”.

Som skatteadvokat Jan Steen Hansen skrev i 2021:

”Efter nogle år som skatteadvokat er det efterhånden sjældent, at man løfter øjenbrynene over selv de mest overraskende afgørelser og domme i skatteydernes disfavør. Byrettens dom offentliggjort som SKM 2021.390 er en undtagelse hertil.”

Dommeren skrev i denne afgørelse.

”at der altid gælder en særlig begrundet formodning for, at skatteafgørelser er korrekte – og der bør være tillid til skatteafgørelsernes kvalitet og endelighed.”

SKAT havde foretaget en skønsmæssig gaveafgiftsforhøjelse. Problemet var blot, at SKAT – på daværende tidspunkt – ikke havde lov hjemmel hertil. Men dommeren mente, at ulovligheden ikke var grov og åbenbar, hvorfor afgørelsen alligevel var ok.

Selvom de fleste dommere nok er enige i udsagnet, har byretsdommeren næppe høstet stor ros hos kollegaerne for at sige dette i fuld offentlighed.

Skatteadvokat Jan Steen Hansen skrev herefter:

”Polemisk kan man jo begynde med at fundere over, om byrettens dom ikke er et fantastisk værktøj for myndighederne i den såkaldte mink-skandale, som tilsvarende er baseret på myndighedernes ageren uden at have lovhjemmel hertil. Myndighederne kan med byrettens dom tilsyneladende komme ”fri af krogen” ved blot at henvise til, at den manglende lovhjemmel hverken var åbenbar for myndighederne eller særlig grov”.

Den 3. marts 2022 offentliggjorde Advokatsamfundet en undersøgelse blandt 573 advokater – og heri står:

”Skatteret er så kompliceret, at ingen dommer kan finde ud af at andet end at give myndighederne ret.”

Toppartner og skatteadvokat Torben Bagge (TVC-advokatkontor) skrev i foreningsbladet Danske revisorer (nr. 2 juni 2019 årgang 45), at der siden 1996 er sket en glidende praksisskridning, hvorefter ”*domstolene generelt har mere fokus på at værne om vores fælles statskasse end strikt håndhævelse af legalitetsprincippet*”.

Hvad er det helt konkret skatteadvokaterne beklager sig over?

Efter samtaler med skatteadvokater har jeg listet de 24 klagepunkter, der hyppigst gentages, når sager føres ved domstolene:

1. Uklare lovregler er udelukkende borgerens problem (skatteyderen skal bære byrden ved uklare skatteregler. Det burde være omvendt, og **er** faktisk omvendt)
2. De korrekte bevisbyrderegler anvendes ikke. Alle skatteyderens faktapåstande bliver afvist – medmindre de er dokumenteret 200 % (benytter hårdere bevisbyrderegler end dem som gælder mellem almindelige borgere)
3. Domstolene begrundet sjældent afvisning af borgernes mest favorable argumenter og overholder dermed ikke artikel 6 i den Europæiske Menneskerettighedskonvention
4. Domstolene bremser borgernes adgang til EU-Domstolen (sandsynligvis fordi Skatteministeriet typisk taber ved EU-Domstolen)

5. Domstolene benytter princippet *formalia over realiteter*, når det er til fordel for skattemyndighederne, og *realiteter over formalia*, når det er til fordel for skattemyndighederne
6. Borgerne bliver også pålagt en tung dokumentationsforpligtelse for forældede indkomstår
7. Når borgeren anmoder om *ekstraordinær genoptagelse* gives der *altid* afslag, men når myndighederne anmoder om *ekstraordinær genoptagelse* gives der *aldrig* afslag
8. Når borgerne siger, at en skattesag er principiell gives der næsten aldrig medhold, hvis Skatteministeriet protesterer.
9. Retssagsvejledningen tilsidesættes rutinemæssigt af Kammeradvokaten uden konsekvenser (anke, formalia, skærpende påstande mv.).
10. Skatteministeriet må gerne komme med nye påstande ved domstolene, men skatteyderen må ikke.
11. Det er skatteyderen, der skal bevise, hvad der er skattepraksis, og ikke skattemyndigheden.
12. Skattemyndighederne får en stor skønsmargin af domstolene – men skatteyderen får ingen skønsmargin
13. Skattedepartementets tilsyn med Kammeradvokaten er de facto nedlagt.
14. Selskaber får at vide, at de har udvist erstatningspådragende forsømmelighed selvom de beviseligt har overholdt gældende praksis, jf. U.2023.4403.
15. Kammeradvokaten overholder ikke de forvaltningsretlige principper i procesførelsen, og prøver ofte at trumfe uretten igennem via fortelser/ usandheder eller procestricks efter devisen "Går den så går den" (se f.eks. www.unfairmodpart.dk og SKM2019.225 nedenfor)
16. Den økonomiske balance mellem borgeren og Skatteministeriet, er helt i skoven.
17. Domstolene accepterer, at SKAT ikke overholder formkravene i skatteforvaltningsloven
18. I de tilfælde, hvor staten ønsker at afhøre vidner, tillades dette undtagelsesfrit. I de tilfælde, hvor borgerne ønsker at afhøre vidner, følger domstolene statens protester, nærmest per refleks.

19. Dommerne forholder sig kun til skatteyderens argumenter, hvis de er dårlige. Er argumenterne fra skatteyderen gode, bliver de ignoreret, jf. f.eks. SKM2023.377 og SKM2022.504 VLD.
20. Hvis et selskab betaler aktionærens private udgifter, accepterer domstolene, at SKAT vilkårligt kan bestemme om beskatningen skal ske som *maskeret udbytte* eller *maskeret løn*.
21. Domstolene accepterer, at reglerne omkring omgørelse bliver fortolket så hårdt, at det bliver umuligt at få omgørelse for lønmodtagere og små selvstændige erhvervsdrivende
22. Domstolene beskytter staten mod borgeren (det burde være omvendt)
23. Domstolene accepterer, at SKAT har definitionsretten til ordene i loven og derfor frit kan opdigte nye overraskende betingelser (f.eks. kravet om intensitet (hobbyvirksomhed))
24. Domstolene accepterer, at skatteyderen ikke kan støtte ret på Den juridiske vejledning fra skatteministeriet

Gummistempler dommerne?:

Når en skattesag lander på dommerens kontor, har skatteafgørelsen været godkendt af skatteeksperter fra Skatteankestyrelsen, Landsskatteretten, Kammeradvokaten og Skattedepartementet.

Tillige skal man bemærke, at dommeren ikke har nogen skatteuddannelse eller skatteerfaring – og primært er eksperter i voldssager mv. (har typisk kun 1 eller 2 skattesager om året).

Belønningsstrukturen tilskynder endvidere ikke til fordybelse. Dommeren får samme vederlag uanset om han bruger 1 timer eller 20 timer på skattesagen.

Dommeren får tillige ingen belønning for at producere gode afgørelser og ingen straf for at producere dårlige afgørelser.

Under disse arbejdsforhold vil det ikke virke mærkeligt, at en tidspresset dommer vælger at gummistemple en kedelig skattesag.

Min egne personlige samtaler med dommere:

Jeg havde engang en pensioneret landsdommer som klient, og han sagde altid, lidt for sjov, at man i Østre Landsret kører efter 5 paradigmer.

1. Politiet taler altid sandt
2. Taxachauffører skal altid tabe
3. Funktionæren skal altid vinde over arbejdsgiveren
4. Ejendomsmæglere skal altid tabe til deres kunder
5. Skatteministeriet skal altid have medhold

Omkring skattesager spurgte jeg lidt ind til det – og han indrømmede, at skattesager reelt bliver gummitemplet.

Jeg har også en bekendt, der er gode venner med en nuværende landsdommer. Han stillede dommeren samme spørgsmål, og fik samme svar.

Jeg slog dommeren op i Karnov Group og ifølge opslaget havde han haft 14 skattesager fra perioden 1. januar 2014 til 1. juni 2023. Ikke én eneste gang havde han givet skatteyderen medhold.

Vi ved selvfølgelig ikke om disse to dommere er repræsentative eller ej.

Overordnet ser det ud som om dommerne problematiserer, at der blandt voldtægtssager, narkosager og mordsager pludselig kommer nogle ligegyldige skattesager.

Som om skattesager, alvorlighedsmæssigt, er under dommerens niveau. Man gummitempler derfor afgørelserne for at frigøre tid til de vigtige sager – nemlig at få dømt rocker-Brian – og de andre rødder.

Man skal altså ikke komme og belaste et presset domstolssystem med en ligegyldig skattesag – medmindre SKAT direkte er kørt over for rødt lys. Er SKAT kun kørt over for gult eller taxa-grønt, må skatteyderen altså lære at leve med det.

Fejlafgørelser:

Som skatterevisor fører jeg ikke sager ved domstolene, men følger mine klienters skattesager – og hovedparten af dommene er rene Monty Python-afgørelser. Jeg finder anledning til at nævne 4.

Nr. 1:

SKAT havde den 2. november 2011 fremsendt et forslag til afgørelse, og spørgsmålet var herefter om forslaget var fremsendt rettidigt. Det krævede, at de oplysninger, der indgik i forslaget, først var kommet SKAT til kendskab efter den 2. maj 2011.

Skatteyderen gjorde gældende, at de oplysninger, der indgik i forslaget, havde SKAT været vidende om siden 1. marts 2010 – hvorfor forslaget var fremsendt for sent.

Skatteministeriets advokat gjorde gældende, at oplysningerne i forslaget først var blevet SKAT bekendt d. 15. november 2011 – altså 13 dage efter forslaget var sendt, hvilket naturligvis er fysisk umuligt.

Skatteministeriets advokat har således lavet en banal fejl. Dommeren fanger imidlertid ikke fejlen og skriver i dommen, at oplysningerne i forslaget først var kommet til SKAT kendskab den 15. november 2011, hvorfor forslaget var fremsendt rettidigt.

Fejlen er guddommeligt sigende for det viser, at dommeren blot kritikløst har kopieret Skatteministeriets argumenter.

Nr. 2:

Den anden sag involverer mig personligt. Jeg var ansat i firmaet CPH Revision ApS, der havde sendt mig på et kursus i international skatteret. Byretten meddelte, at CPH Revision ApS ikke kunne fratække kursusudgiften idet CPH Revision ApS ikke tidligere havde haft klienter i international skatteret, men kun klienter i almindelig skatteret.

For det første var byrettens faktapåstand forkert. For det andet er det ikke et argument for at nægte fradrag.

Hvis Danske Bank sender alle sine medarbejdere på et kursus i finere fransk madlavning, er der fradragsret. Alle medarbejderrelaterede udgifter er altid fuldt fradragsberettigede som lønudgifter, jf. ligningslovens § 8 N.

Kursusindholdet behøver slet ikke at relaterer sig til den løbende drift af virksomheden.

Nr. 3:

Skatterådgiveren havde ført skattesagen efter no-cure-no-pay og vandt den. Vestre Landsret fremførte, at fordi sagen var blevet ført efter no-cure-no-pay, havde

skatteyderen ikke nogen forpligtelse til at betale rådgiverregningen, hvorfor skatteyderen ikke kunne få tilskud til skattesagen (omkostningsgodtgørelse).

Nr. 4:

Min revisor kollega, statsautoriseret revisor Ebbe Kirkeby Ravn, havde en lignende rystende oplevelse.

Skatteyderen havde en bodega med kontantsalg, og kontanterne blev løbende indsendt til banken og bogført. SKAT gjorde gældende, at kontantindsætningerne måtte være yderligere omsætning, der ikke var bogført, fordi SKATs privatforbrugsopgørelse viste lavt privatforbrug for skatteyderen.

Imidlertid var SKATs privatforbrugsopgørelse behæftet med en alvorlig fejl – nemlig at bogførte kontanthævninger i skatteregnskabet ikke var medregnet i opgørelsen. Dette blev påpeget af statsautoriseret revisor Ebbe Kirkeby Ravn over for Østre Landsret, og han havde tillige udarbejdet fejlfrie privatforbrugsopgørelser til brug for sagen.

Kammeradvokaten sagde fejlagtigt under sagen, at sådanne kontanthævninger ikke skulle medtages i privatforbrugsopgørelsen, hvilket dommerne gav Kammeradvokaten medhold i. Skatteyderen blev således dobbelt-beskattet af disse kontantindsætninger.

Statsautoriseret revisor Ebbe Kirkeby Ravn skrev efter afgørelsen således på sin LinkedIn-profil:

”At 3 dommere i Landsretten gav Kammeradvokaten ret i dennes amatøragtige synspunkter understreger den tillid, som dommerne kan have til Kammeradvokatens seriøsitet. Det kan dog undre, hvorfor dommerne tilsidesætter privatforbrugsopgørelse med skriftlig erklæring fra statsautoriseret revisor til fordel for Kammeradvokatens forvrøvede og forkerte påstande.”

Det er uklart, om Skatteministeriets advokat blot var inkompetent, eller bevidst trumfede uretten igennem ud fra devisen ”*Dommerne fatter ikke et klap. Jeg kan bilde dem hvad som helst ind*”.

De 4 afgørelser viser, at kvalitetskontrollen ved retterne – nogle gange – er 100 % fraværende. Det er altså ikke kun den juridiske finpudsning, der svigter.

De korrekte fortolkningsprincipper bliver ikke håndhævet af domstolene:

Lovfortolkning skal anvendes, når man har en situation, der ikke er en-til-en beskrevet i loven, hvilket meget ofte er tilfældet inden for skatteretten.

Korrekt lovfortolkning i skattesager skal sikre, at retlig usikkerhed bliver taklet på en sådan måde, at der er en fair balance mellem borgerens rettigheder på den ene side og skattemyndighedernes rettigheder på den anden side.

Hvad der er en fair balance, skal i princippet afgøres af den danske befolkning, hvilket selvfølgelig ikke er særligt operationelt.

Jurapraxis har udviklet nogle støttekriterier. F.eks. siger et lovforkningsprincip, at det er skattemyndighederne, der må bære byrden ved uklare skatteregler. Det skyldes, at det er Skattedepartementet, der udarbejder skattelovene, hvorfor skattemyndighederne må være nærmest til at bære byrden ved uklarheder.

Men i domstolspraxis må vi konstatere, at det reelt er borgeren, der må bære byrden ved uklare skatteregler.

En praktisk sag, der kan nævnes, er sagen vedrørende Don Ø. Don Ø's selskab Flemming Østergaard Management A/S modtager og selvangiver et honorar på 6,7 mio.kr. SKAT mener imidlertid, at Don Ø burde have indtægtsført beløbet personligt, hvilket Don Ø ikke har nogen problemer med.

Skal man følge almindelig logik og fortolkningsprincipper, vil man rette fejlen på den måde, at selskabets indkomst bliver nedsat med 6,7 mio. kr. og Don Øs indkomst tilsvarende forhøjet. De 6,7 mio.kr. vil herefter kunne hæves skattefrit fra selskabet, da pengene er havnet på selskabets bankkonto ved en fejl.

Hvis jeg skal sende 1.000 kr. til Lise – og ved en fejl sender dem til Peter, skal jeg ikke beskattes af de 1.000 kr. – når Peter sender pengene retur til mig. Berigtigelse af fejlloverforsler medfører ikke beskatning.

Men i Don Øs sag retter SKAT fejlen på den måde, at Don Ø får sin indkomst forhøjet med 6,7 mio.kr. – uden at selskabets indkomst nedsættes.

Tillige skal Don Ø beskattes igen, når han hæver de 6,7 mio.kr. i selskabet – hvorfor beløbet bliver beskattet 3 gange.

SKAT benytter klart forkerte fortolkningsprincipper – og resultatet er skattepolitisk og moralsk forkert. Man skulle derfor tro, at hvis sagen kom for domstolene, ville dommeren forkaste SKATs urimelige korrektioner, men intet sker. Selv Højesteret accepterer resultatet.

En anden sag fra 2022 omhandler offentlige tilskud til advokatregninger – også kaldet omkostningsgodtgørelse (SKM2022.504). Ifølge skatteforvaltningsloven kan man få tilskud til advokatregningen, hvis man har haft en skattesag.

Kammeradvokaten påstod, at dette ikke gjaldt, hvis sagen var ført efter no-cure-

no-pay. Denne påstand havde ikke støtte i loven eller lovbemærkningerne, men Kammeradvokaten fik alligevel medhold af Vestre Landsret.

I en tredje sag fra 2022 (SKM2022.110 ØLR) var situationen den, at skatteyderen ikke havde selvangivet indtægter og tab på investeringer i USA i perioden 2004-2008 (skatteyderen troede USA havde beskatningsretten).

	År 2004	År 2005	År 2006	År 2007	År 2008	Samlet
Beløb i kroner	+67.724	-368.136	+375.233	+404.891	-1.334.320	-854.608

SKAT vælger at genoptage årene med overskud, men nægter at genoptage årene med underskud (år 2005 og 2008). Skatteankenævnet meddeler, at dette ikke kan accepteres – altså at alle årene skal genoptages, fordi der foreligger *særlige omstændigheder*.

Skatteministeriet påklager afgørelsen til domstolene – og får medhold – altså medhold i, at der ikke forelægger *særlige omstændigheder*. Skatteyderen bliver således beskattet af et overskud på 847.848 kr., selvom han faktisk har haft et tab på 854.608 kr.

Igen et klart eksempel på, at det ikke er skattejuraen, der giver det urimelige resultat, men domstolene, der accepterer, at Skatteministeriet anvender de forkerte fortolkningsprincipper.

Hvor fejlagtig skal SKATs afgørelse være før domstolene griber ind?

Det kan konstateres, at domstolene ikke sætter sig i myndighedens sted og vurderer, om de selv ville være nået frem til den samme afgørelse.

F.eks. siger parcelhusreglen, at man kan sælge sin bolig skattefrit, hvis man har anvendt boligen privat. Men SKAT kan fremføre, at den private anvendelse skal have en vis seriøsitet for at tælle. Man kan ikke anvende boligen privat i 5 minutter og forvente at kunne sælge boligen skattefrit.

Herefter kan SKAT postulere, at den private anvendelse kun får den nødvendige tyngde, hvis skatteyderen flytter ind i boligen med den hensigt at bo der tidsubestemt – og skatteyderen skal kunne bevise, at han havde den hensigt.

Med dette udgangspunkt kan SKAT nu gøre alle hussalg skattepligtige for hvem kan bevise, at man havde til hensigt at bo der tidsubestemt?

Det er et klassisk myndighedstrick, hvor man tager definitionsretten til ordene i loven – og giver ordene en betydning, som skatteyderen umuligt kan gætte – og som aldrig har været lovgivers hensigt.

Det ovennævnte er et bevis på et retligt skøn, der klart overskrider rammerne for retssikkerhed, men dommerne vil næppe underkende skønnet.

Argumentet er, at afgørelsen ikke er åbenbar lovstridig. SKAT er berettiget til at skønne om tyngden i den private anvendelse – og selvom SKAT går længere end dommerne selv finder rimeligt, er det ikke nok til at gribe ind.

Bevisbyrden strengere end streng

Ifølge skattelovgivningen er skatteyderen kun underlagt en almindelig bevisbyrde. Det betyder, at hvis skatteyderens fakta-påstande er mere end 50 % sandsynlige, skal de accepteres som sande.

Men i praksis kræver domstolene næsten 100 % sikkerhed, hvilket kommer som et chok for almindelige borgere.

Jeg kan nævne en sag fra det virkelige liv. Grundet negativ rente i bankerne har mange hævet deres indestående i banken – og lagt kontanterne i en bankboks. Når pengene skulle bruges, er de blevet indsat på bankkontoen igen.

Disse indsætninger vil SKAT beskatte – selvom skatteyderen kan sandsynliggøre, at det blot er de samme kontanter som tidligere er blevet hævet. Men SKAT vil have direkte en-til-en dokumentation herfor.

Jeg har derfor sagt til mine klienter, at de fremover skal tage billeder af kontanterne når de hæves og indsættes, så det kan dokumenteres, at de indsatte kontanter er 100% identiske med de tidligere hævede.

Begrundelserne bliver ringere og ringere og Ombudsmanden vil ikke blande sig:

Det øger heller ikke retssikkerheden, at Ombudsmanden har meldt sig helt ud af retssikkerhedskampen. Min seneste erfaring med Ombudsmanden, der er typisk, var således.

Et kærestepar ville stifte et vikarselskab således, at kvinden blev direktør og ejer – og manden almindelig ansat – og herefter udlejet til et norsk olieselskab.

Skatteankestyrelsen ville ikke godkende konstruktionen med henvisning til, at de var kærestepar, hvorfor omfanget og risikoen faldt til et for lavt niveau. De skulle enten ansætte én person ekstra eller stoppe med at være samboende.

For mig virkede det som juridisk hokus pokus. Jeg anmodede derfor om en nærmere juridisk redegørelse herfor, hvilket Skatteankestyrelsen nægtede.

Landsskatteretten stadfæstede afgørelsen fra Skatteankestyrelsen uden at rette et komma. Jeg kontaktede derfor Ombudsmanden.

Frit oversat sagde Ombudsmanden, at Landsskatteretten har bedre forudsætninger for at vurdere skattesager end Ombudsmanden, hvorfor Ombudsmanden ikke ville blande sig.

Hvor slemt står det egentlig til?

Hvis man har fået en standard fejl-afgørelse fra SKAT/Landsskatteretten, og påklager den til domstolene, er chancen for et positivt korrekt resultat nok ca. 20 %.

I de lande vi normalt sammenligner os med, er chancen ca. 40 %. Det er således dårligt i alle lande, men ekstra dårligt i DK.

Sammenfatning:

Det kan konstateres, at princippet om, at det er SKAT, der skal bære byrden ved uklare regler ikke håndhæves af domstolene. Er der tvivl om hjemmelsgrundlaget er det udelukkende borgerens problem.

Hele det juridiske gråzoneområde, der burde administreres til fordel for skatteyderen, bliver nu administreret til fordel for Skatteministeriet.

De fine juridiske fortolkningsprincipper, der skulle beskytte skatteyderen, er nu blevet vendt 180 grader så de i stedet for beskytter Skatteministeriet.

Derudover har domstolene indtaget det synspunkt, at alle fakta påstande, der kommer fra skatteyderen, bliver tilsidesat - medmindre de er dokumenteret 200 %.

Dette er hovedgrunden til, at tabsprocenten er så høj for skatteyderen.

Det er dog tankevækkende, at skatteyderens tabsprocent er så høj i Højesteret. Højesteret behandler kun principielle skattesager. Principielle skattesager er sager, hvor udfaldet får betydning for et større antal skatteydere – og hvor loven, lovbemærkningerne og praksis mv. ikke giver nogen klar støtte til, hvordan tvisten skal afgøres.

I sådanne sager skulle man forvente, at skatteyderen ville vinde ca. 50 %. Men vinderprocenten er kun ca. 10 %.

Tabsprocenten er særligt tankevækkende, når man erindrer, at i gamle dage, hvor Højesteret behandlede alle typer skattesager, altså også ikke-principielle skattesager, var vinderprocenten næsten 3 gange højere end i dag.

Når EU-Domstolen behandler principielle skattesager, vinder skatteyderen ca. 70 % (direkte skatter).

Borgerens tabsprocent i skattesager er dog ikke højere end på andre områder f.eks. socialområdet, jf. indlæg fra advokat Mads Pramming den 31. januar 2018 i Landstingssalen på Christiansborg, hvor han udtaler ”Jeg må være Danmarks mest tabende advokat”.

Mads Pramming påstår, at dommerne blot gummitempler alle myndighedernes afgørelser på socialområdet, uanset hvor forkerte de er.

Klynkeriet fra skatteadvokaterne skyldes nok, at vinderprocenten i skattesager typisk har været meget højere ved domstolene. Vinderprocenten for skatteadvokaterne er på ca. 30 år faldet med omkring 60 %. Vi nærmere os en juridisk Endlösung på skattesager.

Endelig konklusion:

Når dommerne næsten altid giver medhold til Skatteministeriet, er det næppe fordi domstolene er enige med Skatteministeriet. Det skyldes snarere, at domstolene ikke vil blande sig. **Domstolene boykotter reelt skattesagerne.**

Spørgsmålet er herefter, om vi skal acceptere, at myndighederne og domstolene vilkårligt selv kan bestemme, hvordan retlig-usikkerhed og fakta-usikkerhed skal håndteres.

I så fald kan vi lige så godt nedlægge jurastudiet. Jurastudiet er netop et studie, hvor man lærer de principper, der skal anvendes til at tackle retlig-usikkerhed og fakta-usikkerhed, så der bliver en fair balance mellem parterne (overordnet er princippet, at usikkerhed skal komme den svage part til gode). Det er ikke et studie, der kun går ud på at lære en masse paragraffer udenad. Det er derfor vi har jurister som dommere og ikke lastbilchauffører.

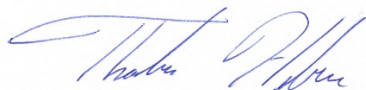
Men hvis de fortolkningsprincipper og bevisbyrdeprincipper, der læres på jurastudiet, er principper dommerne vilkårligt kan vælge at bruge eller lade være, så kan en lastbilchauffør sagtens udfylde dommerrollen. Så handler det bare om at træffe en afgørelse, der ikke direkte er i modstrid med lovens ordlyd. Det kan vi alle sammen finde ud af. Og hvis fakta-usikkerhed indebærer, at alle fakta-scenarier, der er teoretisk mulige, frit kan vælges af dommerne, kræver det heller ikke nogen uddannelse.

Vi skal ikke glemme Danmarks internationale forpligtelser. De internationale regler for *fair rettergang* kræver, at enhver fortolkning, som går ud over en lovs ordlyd, af retssikkerhedsmæssige grunde, må kræve klar støtte i lovens forarbejder. Det er ikke nok, at afgørelsen ikke direkte er i modstrid med lovens ordlyd. Resultatet skal have positiv støtte i lovens ordlyd eller lovforarbejder. Dette princip overholdes ikke altid af de danske domstole. Sagen med Don Ø er et klart eksempel herpå.

Lighed for loven

Den store nedgang i medholdsprocenten indikerer, at domstolene ikke længere behandler parterne lige – og dermed ikke længere overholder artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og artikel 14 i International Covenant on Civil and Political Rights.

Vi nærmer os juridisk Endlösung, hvor lov og ret er, hvad der gavner den danske statskasse. Økonomien har vundet over juraen.

.....
cand-merc.aud Thorbjørn Henriksen (MTL) formand for Foreningen Rimelig-skat